

Sygn. akt I ACa 908/19

I ACz 1327/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Krzysztof Chojnowski
Sędziowie	:	SA Bogusław Dobrowolski (spr.) SA Bogusław Suter

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2020 r. w Białymstoku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **T. S.**

przeciwko **Skarbowi Państwa (...)**

o odszkodowanie

na skutek apelacji powódki i zażalenia pozwanego

od wyroku(...)

z dnia 7 listopada 2019 r. sygn. akt I C 505/19

I.oddala apelację;

II.oddala zażalenie;

III.odstępuje od obciążania powódki kosztami procesu w instancji odwoławczej.

(...)

Sygn. akt I ACa 908/19

I ACz 1327/19

UZASADNIENIE

Powódka T. S. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od Skarbu Państwa reprezentowanego przez (...) zapłaty solidarnie kwoty 300.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w wyniku bezprawnych działań tego (...) w toku prowadzonych z jej udziałem wskazanych spraw cywilnych przez niezgodne z prawem posługiwanie się

aktami i dokumentacją medyczną oraz za naruszenie jej dóbr osobistych w postaci zdrowia, wolności, praw samodecydowania, samostanowienia, godności i poszanowania. Pozwany Skarb Państwa, reprezentowany przez (...) - zastępowanych przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej, w pierwszej kolejności wniósł o odrzucenie pozwu, ewentualnie o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

(...) wyrokiem z dnia 7 listopada 2019 r. oddalił powództwo, w pozostałym zakresie odrzucił pozew oraz odstąpił od obciążania powódki kosztami postępowania. Sąd ten wskazał art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. i stwierdził, że przepis ten ma zastosowanie w niniejszej sprawie. Mianowicie z tożsamym powództwem T. S. wystąpiła już wcześniej przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanym przez (...) podając takie same okoliczności. Powódka w obecnie wniesionym pozwie powoływała się na bezprawne posługiwanie się dokumentacją medyczną i opinią psychiatryczną sporządzoną na potrzeby sprawy o sygn. akt I Ko 106/98 i II Ko 53/98 w trakcie trwania spraw o sygnaturach I C 893/13, I Ns 109/13, III U 1231/10, XIV U 910/09 i I C 869/12. Wymienione sprawy były już przedmiotem badania w sprawie I C 264/13 (...) a następnie – na skutek apelacji powódki – przed (...) za sygn. akt I ACa 209/17. Wyrokiem z dnia 11 września 2017 roku (...) zmienił zaskarżony wyrok i zasądził od pozwanego Skarbu Państwa –(...) na rzecz T. S. kwotę 10.000 złotych, oddalając powództwo w pozostałej części. Kolejne sprawy podawane przez powódkę w pozwie o sygnaturach IV C 314/07 (...), I C 780/09 (...), I C 869/13, XIV U 910/09, XIV U 910/99, I C 202/09 również były przedmiotem badania w kontekście naruszenia dóbr osobistych T. S. przez(...) w sprawie I C 705/15, która zakończyła się prawomocnym wyrokiem oddalającym powództwo. Według(...) w niniejszej sprawie zachodzi tożsamość stron procesu ze stronami w prawomocnie osądzonej sprawie I C 264/13 (...) oraz sprawie I C 705/15 (...). Ponadto identyczne są w obu sprawach przedmiot i podstawa faktyczna i prawna sporu. Powódka w wymienionych sprawach oraz w sprawie wszczętej obecnym pozvem domaga się zapłaty odszkodowania z tytułu naruszenia jej dóbr osobistych (tak samo ujętych: tj w postaci zdrowia, wolności, praw samodecydowania, samostanowienia, godności i poszanowania). Postępowania w tych sprawach zostały prawomocnie zakończone w dniu 11 września 2017 r. i 17 listopada 2017 r. (...) zauważył, że w uzasadnieniu pozwu w niniejszej sprawie powódka nie powołuje się na wystąpienie od 2017 r. innego naruszenia jej dóbr osobistych niż wykorzystywania dokumentacji medycznej i opinii w sprawach, które były badane pod tym kątem przez wymienione S.. W pozwie złożonym w niniejszej sprawie przytaczane okoliczności faktyczne już zostały objęte granicami powagi rzeczy prawomocnie osądzonej (art. 366 k.p.c.) w sprawie sygn. akt I C 264/13 i I C 705/15. Dlatego Sąd Okręgowy uznał, że na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c., pozew w niniejszej sprawie podlegał odrzuceniu. Sąd Okręgowy dodał w odniesieniu do tego rozstrzygnięcia, że tożsamość roszczenia zachodzi wówczas, kiedy jednakowy jest nie tylko przedmiot, ale także podstawa roszczenia, zarówno faktyczna, jak i prawna. Wymaganie jednakowości żądań odnosi się do merytorycznej istoty powództwa, rozumianej jako zwrócenie się do sądu o rozstrzygnięcie konkretnego, tożsamego w każdym aspekcie problemu prawnego, wyrosłego na gruncie tych samych faktów. Tak więc wystąpienie z żądaniem w wyższej wysokości niż w sprawie I C 264/13 (...) i I C 705/15 (...) nie czyni tego żądania roszczeniem nowym. Tym samym pozew należało odrzucić w oparciu o powołaną wyżej podstawę prawną. (...) nie dopatrył się w dwóch pozostałych sprawach podawanych przez T. S. naruszenia dóbr osobistych powódki. Sąd ten stwierdził, iż z akt sprawy I C 1447/04 (...) wynikało, że dotyczyła ona powództwa T. S. przeciwko (...) w P. o zapłatę 1,5 mln zł – tytułem odszkodowania za uszczerbek na zdrowiu i zdyskredytowanie jej osoby w środowisku lokalnym przez członków Spółdzielni oraz żądania przeniesienia jej do innego lokalu mieszkalnego. W trakcie procesu sama powódka złożyła do akt swą dokumentację medyczną pochodzącą z lat 1996-1999 (k. 55-56 akt sprawy). W trakcie tego postępowania nie dopuszczano dowodu na okoliczność stanu zdrowia powódki. W związku z tym Sąd Okręgowy nie dopatrył się aby w postępowaniu w tej sprawie bezprawnego działania Skarbu Państwa w stosunku do powódki. (...) w odniesieniu do postępowanie przez (...) w sprawie III U 877/07 zauważył, że toczyło się ono na skutek odwołania T. S. od decyzji (...) w zakresie dodatku pielęgnacyjnego. W trakcie postępowania dopuszczono dowód z opinii biegłych z zakresu endokrynologii, ortopedii, kardiologii, neurologii, pulmonologii (k. 14 i 22-23) a następnie z zakresu chirurgii naczyniowej (k. 44 i 61-62). W dniu 28 sierpnia 2008 r. T. S. złożyła do akt sprawy zaświadczenia lekarskie, w tym opinię lekarską lekarza orzecznika ZUS z rozpoznaniem m.in. schizofrenii paranoidalnej (k. 75). Wyrokiem z dnia 28 sierpnia 2008 r. (...) oddalił jej odwołanie, zaś (...) wyrokiem z dnia 27 stycznia 2009 r. oddalił apelację T. S. (...) w motywach wyroku podawał jedynie argumenty dotyczące stanu zdrowia fizycznego powódki. Nie można więc mówić, aby przebieg postępowania odpowiadał stanowi

faktycznemu podawanemu przez powódkę w pozwie – a co za tym idzie do bezprawności działania Skarbu Państwa. Dlatego Sąd Okręgowy w tym zakresie oddalił powództwo.

O kosztach postępowania orzekł na podstawie przepisu art. 102 k.p.c., mając na uwadze fakt, że poniesienie przez ich powódkę jest niemożliwe – zważywszy na jej sytuację materialną przedstawioną w oświadczeniu o stanie majątkowym. Apelację od tego wyroku wywiodła powódka. Z treści tej apelacji wynika, iż powódka zaskarżyła wyrok Sądu Okręgowego w całości domagając się jego zmiany i uwzględnienia powództwa bądź uchylecia tego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Powódka zarzuciła (...) pozbawienie możliwości dochodzenia należnych jej praw, w szczególności wynikających z art. 2, 7 i 45 ust. Konstytucji, wydanie rozstrzygnięcia niezgodnego z prawdą, wadliwą ocenę dowodów, błędne uznanie, że kwestie zgłoszone w sprawie były już rozstrzygnięte w sprawach I C 264/13 i I C 705/15 oraz błędne przyjęcie tożsamości roszczeń zgłoszonych w tych sprawach z przedmiotem niniejszej sprawy. W związku z tym zarzutami powódka żądała ponownego uwzględnienia i rozpatrzenia spraw I C 20917 Sądu Okręgowego w Łomży oraz sprawy I C 705/15 (...). Zażalenie na zawarte w wyroku Sądu Okręgowego orzeczenie o odstąpieniu od obciążania powódki kosztami procesu wniosła strona pozwana reprezentowana przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej. Orzeczeniu temu zarzuciła naruszenie art. 100 zd. 2 w zw. z art. 102 i art. 99 k.p.c. w zw. z art. 32 ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2016 r., poz. 2261 ze zm.), a także art. 328 § 2 k.p.c. Na podstawie tych zarzutów skarżący domagał się zmiany orzeczenia Sądu Okręgowego i zasądzenie od powódki na jego rzecz kwoty 10.800 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powódki oraz zażalenie pozwanego nie zasługują na uwzględnienie.

Według Sądu Apelacyjnego Sąd I instancji nie pozbawił powódki możliwości dochodzenia jej praw. Z akt niniejszej sprawy wynika, że Sąd ten przeprowadził postępowanie w sprawie w zgodzie z zasadami przewidzianym w przepisach kodeksu postępowania cywilnego. Mianowicie strony miały możliwość przedstawienia swoich żądań, wniosków i dowodów, zapoznania się ze stanowiskami swego przeciwnika procesowego, wziąć udział w rozprawie w dniu 7 listopada 2019 r., a także wywieść środki odwoławcze od niekorzystnych rozstrzygnięć. Należy więc wykluczyć, iż w sprawie doszło do pozbawienia powódki możliwości obrony jej praw przez uniemożliwienie działania wskutek naruszenia przepisów prawa. W praktyce sądowej ugruntowane jest stanowisko, zgodnie z którym pozbawienie możliwości obrony swych praw przez stronę polega na tym, że wskutek wadliwości procesowych sądu, wbrew swej woli, nie mogła ona brać i nie brała udziału w postępowaniu lub jego istotnej części (Komentarz do art. 379 k.p.c., LexisNexis, t. II, str. 228). Konfrontując to stanowisko z powyższymi uwagami dotyczącymi możliwości działania powódki w procesie uzasadnia wniosek, że nie wystąpiła nieważność postępowania przewidziana w art. 379 pkt. 5 k.p.c., którą Sąd odwoławczy ma obowiązek uwzględniać z urzędu. (...) uznał, iż Sąd I instancji nie naruszył art. 199 § 1 pkt. 2 k.p.c. odrzucając pozew w części odnoszącej się do wcześniejszych rozstrzygnięć między stronami zapadłymi w sprawach I C 264/13 (...) i I C 705/15 (...). W pierwszej ze wskazanych wyżej spraw powódka wystąpiła przeciwko Skarbowi Państwa – (...) o zapłatę kwoty 100.000 zł w związku naruszeniem jej dóbr osobistych przez posłużenie się dokumentami dotyczącymi jej stanu zdrowia psychicznego ze spraw II Ko 106/98 i II Ko 53/01 (...) oraz naruszenia jej prawa do rzetelnego procesu. Przedmiotem oceny prawnej (...) były czynności(...)w sprawie I Ns 109/13 o ubezwłasnowolnienie powódki, w sprawie III U 1231/10 o rentę rodzinną, w sprawie I C 869/12 o zapłatę odszkodowania z tytułu wydatków poniesionych na wkład mieszkaniowy oraz czynności (...) w sprawie XIV U 910/09. Jedynie w sprawie I C 264/13 powództwo zostało uwzględnione do kwoty 10.000 zł. Nastąpiło to na skutek zmiany rozstrzygnięcia (...) przez(...) w sprawie I ACa 209/17, który finalnie uznał, że brak było podstaw prawnych do badania przez (...)w sprawie I C 869/12 stanu zdrowia powódki przez dopuszczenie dowodu z opinii psychiatrycznej oraz ujawnienie wobec strony przeciwnej wyników badań. Stanowiło to naruszenie prawa powódki do sądu oraz godność prawo poszanowania jej intymności i zachowania w tajemnicy jej stanu zdrowia. Dlatego Sąd II instancji przyznał powódce zadośćuczynienie w kwocie 10.000 zł, które powinno w pełni zrekompensować jej negatywne odczucia związane z poddaniem badaniom w sprawie I C 869/12 i ujawnieniem tam jej stanu zdrowia. Sąd Apelacyjny jednocześnie wyjaśnił, że intencją powódki w sprawie I C 869/12 było uzyskanie ochrony dóbr

osobistych nie tylko w związku z posługiwaniem się w sprawach opiniami psychiatrycznymi pozyskanymi uprzednio w sprawie karnej, ale w ogóle poddanie badaniu jej aktualnego stanu psychicznego. Jako bezzasadne uznał jej zarzuty dotyczące prowadzenia pozostałych spraw, w szczególności sprawy o ubezwłasnowolnienie. (...) w niniejszej sprawie wskazał, że w sprawie I C 264/13 była badana także sprawa I C 893/13. W rzeczywistości z wyroku (...) z dnia 25 stycznia 2017 r. jak i wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 11 września 2017 r. nie wynika aby tymi rozstrzygnięciami była objęta ta ostatnia sprawa. Także sama powódka w swej apelacji wskazuje na błędne powołanie takiej sprawy (k. 163). Z kolei przedmiotem sprawy I C 705/15(...) było skierowane przeciwko Skarbowi Państwa - (...)roszczenie o zadośćuczynienie w wysokości 100.000 zł za krzywdę doznaną przez powódkę na skutek naruszenia jej dóbr osobistych w postaci zdrowia wolności, prawa samodecydowania, samostanowienia, godności i poszanowania w sprawie o ubezwłasnowolnienie oraz kwoty 100.000 zł odszkodowania za utratę prawa do lokalu mieszkalnego oraz renty wysokości 2.500 zł miesięcznie z tytułu pozbawienia jej możliwości podjęcia pracy, na skutek bezpodstawnego stwierdzenia u niej choroby psychicznej. W sprawie tej S.badaniem objął sprawy XIV UJ 910/99 (...), I C 202/09 (...) I C 780/09 (...) I C 869/13 (...) IV C 314/07 (...). Powództwo w tej sprawie zostało oddalone ponieważ (...)przyjął, że działania pozwanych jednostek wobec pozwanej były zgodne z prawem i mieściły się w ramach przyznanych kompetencji ustawowych. Nie zostały stwierdzone działania mogące prowadzić do wniosku o bezprawnym naruszeniu dóbr osobistych powódki. (...)wyrokiem z dnia 17 listopada 2017 r. w sprawie I ACa 486/17 oddalił apelację powódki uznając, że nie została wykazana bezprawność działań pozwanych jednostek, co wykluczało ich odpowiedzialność względem powódki na gruncie art. 24 i 417 k.c. ponadto brak było związku przyczynowego między ich działaniami a utratą przez nią prawa do lokalu. W niniejszej sprawie powódka ponownie nawiązuje do spraw, które zostały już zbadane i ocenione wcześniej w sprawach I C 264/13 (...) i I C 705/15 (...). Treść aktualnego roszczenia, mimo użycia nieco odmiennych sformułowań, w istocie jest tożsama z roszczeniami wcześniej dochodzonymi. Sprowadza się ona do żądania wobec tych samych jednostek ochrony dóbr osobistych w związku z ich działaniami stanowiącymi, w ocenie powódki, naruszenie jej dóbr osobistych przez bezprawne posługiwanie się dokumentacją medyczną oraz naruszeniem jej zdrowia, wolności, godności, poszanowania, samodecydowania i samostanowienia. Żądania te zostały prawomocnie rozstrzygnięte. Aktualne roszczenie kierowane przez powódkę przeciw tym samym jednostkom w gruncie rzeczy stanowi polemikę z tymi z prawomocnymi orzeczeniami. Dlatego prawidłowe jest orzeczenie Sądu Okręgowego co do tego, iż zachodzi powaga rzeczy osądzonej w zakresie w jakim powódka ponownie dochodzi przeciwko pozwanemu roszczeń wcześniej rozpoznanych przez oba Sądy Okręgowe. Należy wskazać, że powaga rzeczy osądzonej obejmuje roszczenie o zadośćuczynienie jedynie w takim zakresie, w jakim było ono przedmiotem żądania pozwu i rozstrzygnięcia sądu. Odrzucenie pozwu z uwagi na prawomocne osądzenie sprawy mogłoby nastąpić zatem jedynie w wypadku stwierdzenia przez sąd, że powód dochodzi ponownie tego samego roszczenia, o którym już prawomocnie orzeczono. W wypadku, w którym wydany wcześniej wyrok uwzględnił w całości żądanie pozwu nie jest wykluczona ocena, że rozstrzygnięcie to obejmowało jedynie część należnego powodowi zadośćuczynienia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2009 r., II CSK 595/08, Legalis nr 222488). Z uwagi na powyższe Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił środek odwoławczy od orzeczenia Sądu Okręgowego odrzucającego pozew. Zauważyć jednak należy, iż aktualnie powódka dochodzi zadośćuczynienia w wyższej wysokości niż we wskazanych wyżej sprawach. W tym zakresie powództwo było niezasadne ponieważ w procesie o dalszą - ponad prawomocnie uwzględnioną - część świadczenia z tego samego stosunku prawnego, sąd nie może w niezmiennych okolicznościach odmiennie orzec o zasadzie odpowiedzialności pozwanego (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 1994 r., III CZP 29/94, Legalis nr 28521). W orzecznictwie sądowym przyjmuje się, że w razie dochodzenia świadczenia częściami sąd związany jest podjętym przesłankowo w poprzednim procesie rozstrzygnięciem co do zasady odpowiedzialności. Pogląd ten odnoszony jest do rozstrzygnięć pozytywnych (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 2003 r., I CKN 263/01, M. Praw. 2015, nr 2, s. 85, z dnia 24 października 2013 r., IV CSK 62/13, Lex nr 1396775; z dnia 6 marca 2014 r., V CSK 203/13, OSNC 2015, nr 2, poz. 23), jak i negatywnych (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1999 r., II UKN 121/99, OSNAPiUS 2000, nr 24, poz. 909 i z dnia 7 marca 2013 r., I PK 181/12, OSNP 2013, nr 23–24, poz. 277). Dlatego sąd Apelacyjny uznał, iż prawomocne wyroki(...) i (...) na mocy art. 365 k.p.c. są wiążące w niniejszej sprawie co do braku podstaw odpowiedzialności pozwanych jednostek w zakresie przez nie kwotowo nieobjętym, to jest o zadośćuczynienie w kwocie ponad 100.000 zł. Powództwo w tym zakresie było więc niezasadne. Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu I instancji o niezasadności powództwa także w odniesieniu do spraw I C 1447/04 i III U 877/07 (...). Sąd I instancji słusznie wskazał, że w pierwszej z powołanych spraw to

powódka na rozprawie w dniu 23 maja 2005 r. złożyła do akt dwa dokumenty medyczne z lat 1996-1999 (k. 55-56 i 57 odw.). Dokumenty te nie stanowiły podstawy do dalszych czynności ze strony (...)mających na celu dokonanie ustaleń faktycznych dotyczących stanu jej zdrowia. W uzasadnieniu wyroku z dnia 23 maja 2005 r. Sąd ten zwięźle nawiązał jedynie do treści tych dokumentów. Dlatego Sąd Apelacyjny w niniejszej sprawie zgadza się z Sądem I instancji, iż nie sposób w postępowaniu pozwanego doszukać się jakiegokolwiek bezprawnego działania.

Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił postępowanie(...)w sprawie III U 877/07 w kontekście treści zarzutów stawianych przez powódkę pozwanemu. Mianowicie (...)dopuścił dowód z opinii biegłych z zakresu kardiologii, ortopedii i traumatologii, kardiologii, endokrynologii oraz chirurgii naczyniowej (k. 14, 22-23, 44 i 61-62) wyłącznie na okoliczności związane z przedmiotem sprawy, to jest zdolności powódki do samodzielnej egzystencji. Na rozprawie w dniu 28 sierpnia 2008 r. to powódka złożyła dokumentację medyczną dotyczącą stanu jej zdrowia, w której wskazano na stwierdzone u niej wcześniej schorzenia (k.75-76). (...) w uzasadnieniu swego wyroku przytoczył treść złożonych opinii i dokonał ich oceny w odniesieniu do mających zastosowanie w sprawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Także i tym przypadku Sąd I instancji trafnie uznał, że brak jest podstaw do wniosku o bezprawności działań(...).

Należy też zwrócić uwagę na to, że pozwany w odpowiedzi na pozew powołał zarzut przedawnienia dochodzonego przez powódkę roszczenia (k.100). Zarzut ten wprawdzie nie został oceniony przez Sąd I instancji, tym niemniej dodatkowo świadczy o niezasadności powództwa. Mianowicie powódka wniosła pozew do Sądu w dniu 19 marca 2019 r. Od prowadzenia postępowań we wskazanych wyżej sprawach I C 1447/04 i III U 877/07 (...) do tego dnia minęły trzy lata. Zatem upłynął już okres przedawnienia, o którym mowa w art. 442¹ § 1 k.c. Zdaniem Sądu Apelacyjnego zarzut przedawnienia nie może stanowić nadużycia prawa podmiotowego przez pozwanego (art. 5 k.c.), ponieważ powódka, co wynika choćby z okoliczności niniejszej sprawy, jest inicjatorem i uczestnikiem licznych spraw sądowych i dlatego nie można uznać, że nie jest ona świadoma wynikających stąd konsekwencji prawnych. Dlatego także powódkę powinny dotyczyć negatywne skutki wynikające z faktu wnoszenia kolejnych spraw po upływie znacznego okresu. Zdaniem Sądu Apelacyjnego pozwany w odpowiedzi na pozew słusznie wskazał także na to, że powódka nie może skutecznie domagać się ochrony swych praw w związku z treścią orzeczeń wydanych w wymienionych przez nią sprawach. Warunkiem koniecznym w tym względzie jest wcześniejsze uzyskanie stwierdzenie niezgodności z prawem tych orzeczeń, o czy stanowi art. 417¹ § 2 k.c. Z okoliczności sprawy wynika, że powódka tego warunku nie spełnia. Reasumując powyższe, Sąd Apelacyjny uznał, że Sąd I instancji oddalając powództwo we wskazanym zakresie nie naruszył art. 417, 417¹ i 448 k.c. Dlatego apelacja powódki została oddalona z mocy art. 385 k.p.c. Z uwagi na to, że powódka postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 7 sierpnia 2019 r. została zwolniona od kosztów sądowych w całości z uwagi na trudną sytuację materialną, która nie uległa poprawie, Sąd II instancji na podstawie art. 102 w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. odstąpił od obciążania jej kosztami procesu w postępowaniu odwoławczym. Te same względy legły u podstaw rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego o oddaleniu na podstawie art. 385 w zw. z art. 397 § 3 k.p.c. zażalenia Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej od zawartego w wyroku z dnia 7 listopada 2019 r. postanowienia Sądu I instancji o odstąpieniu od obciążania powódki kosztami przegranego przez nią postępowania na rzecz drugiej strony.

(...)